

Hallo beste lezers en lezeressen,

Vijf weken al in Nanjing en deze week vloog helemaal voorbij.

Maandag geen les gehad omdat ik nog onderweg was van het weekeind naar HuangShan. Dinsdag en woensdag een soort proefwerken moeten maken en donderdag een examen met ook een lees – en luistertest, waarover ik dan antwoorden moest geven. Ik dacht dat ik er weinig van had gebakken, een mager zesje misschien. Maar vrijdag werd het besproken en had ik zowaar 79,5 punten van de honderd, meer dan ik verwacht had. De luister- en leesteksten had ik nogal goed gemaakt, die krikten het puntentotaal omhoog. Een flinke opsteker, de laatste week had ik het gevoel dat ik er niks van bakte.

Ook buiten lukt het aardig. Eergisterenavond had ik een CD set gekocht met Chinese muziek, op 1 CD stond geen muziek. Ik terug naar die zaak, het lukte me uit te leggen dat er geen muziek opstond en dat ik een andere wilde. Maar een andere set van de dezelfde muziek bleek ook zonder muziek te zijn. Toen kon ik wat anders uitzoeken. De prijzen zijn anders een giller, voor deze dubbel-cd set betaalde ik een euro.

Door al de bijzondere belevenissen van de afgelopen weken heb ik nog weinig verteld over het gewone dagelijkse leven, voor zover als ik dat kan beoordelen.

Het valt mij op dat er best weleens ruzie wordt gemaakt en dan wordt er op zijn chinees flink geschreeuwd. Omstanders gaan zich er mee bemoeien en dan heb je in korte een volksoploop en als dat weer lang duurt komt er een agent die dan van veel kanten de mening aan moet horen. Af en toe blijf ik weleens staan kijken, het is best gemakkelijk dat flinke geschreeuw, al begrijp ik er geen barst van.

In de eerste weken had ik een oude moeder en dochter gefotografeerd, die buiten zaten te breien (netjes gevraagd hoor), kom ik deze week op dezelfde plek, is alles afgebroken, alleen puinhopen stenen waren er nog over.

Je ziet ook best veel bedelaars op straat zitten of lopen, soms met een handicap, een halve arm of been eraf, en dat laten ze dan ook echt zien, mouwen of broek helemaal opgerold. Soms is het een vader of moeder met een heel klein kind die er zitten. Mijn lerares zei dat je met die gehandicapten moet oppassen, want soms is het gewoon nep.

Dit weekend heb ik de fiets eens laten staan en heb me met het openbaar vervoer verplaatst. Trouwens het was veel te warm om je in het zweet te fietsen, rond de dertig graden.

Zaterdag eerst maar eens de metro genomen naar de Confucius tempel, FuzhiMiao noemen ze dat hier.

De metro is pas een jaar oud, erg mooi en schoon. De kaartautomaten zijn heel modern, op een plattegrond met tiptoetsen tik je je bestemming aan, daarna kun je met munten of bankbiljetten betalen. Je krijgt dan een plastic chipmuntje. Je kunt alleen het perron op als je zo'n muntje hebt of een chipkaart, een goede ingangscntrole dus.

Op elk perron een oppasser aan beide zijden, die vlak voor het binnenkomen van de metro, oplet dat niemand te dicht bij de rand staat. Zo ja, dan volgt er een enorm fluitconcert en een paar Chinese waarschuwingen.

De metrotrein zelf is een lange wagon zonder onderbrekingen, je kunt van voor tot achter door de hele trein kijken en lopen, ik schat een lengte van zo'n honderd vijftig meter. Bij een bezoek aan de dierentuin, aan de rand van de stad, heb ik een foto van zo'n metro gemaakt, daar rijdt hij boven de grond.

Alle haltes worden omgeroepen (zelfs in het Engels) en de deuren stoppen precies bij de op het perron aangegeven plaatsen. Je komt ook het perron niet af, als je je muntje niet gebruikt of hebt verloren.

De Confucius tempel is bijna niet te vinden. Er omheen is een groot winkelcentrum waar het uiteraard weer zwart zag van de chinezen.

Verder een aantal kanalen, vol met rondvaartbootjes, allerlei mooie geveltjes, maar de ingang naar de tempel kon ik deze ochtend niet vinden.

Tegen lunchtijd kocht ik een paar Baozi en ging die op een muurtje gezeten opeten, dan schijnt toch steeds weer die grijze LaoWai de aandacht te trekken. Een wat oudere heer ging een paar meter van mij af, pal voor me, uitgebreid naar me staan te kijken.

Dat duurde even en dat eet dan toch niet lekker. Dus zei ik in het chinees tegen hem: “Deze Baozi zijn echt lekker om te eten, moet u ook kopen”. Daar schrok hij zo van, dat hij in een dribbelpasje wegliep, die heeft thuis wat te vertellen en ik aan jullie ook.
 's Middags heb ik de dierentuin bezocht om de Panda te zien, nou slapend binnen in zijn hok dus, achter het glas.

De kleine panda's waren ook alleen achter glas te zien.

Veel dieren waren alleen achter glas te zien, ook in de buitenkooien. Het glas was vaak ook nog groen uitgeslagen en kon ik echt geen foto's maken. Op het oppervlak van deze dierentuin zou menige Europese dierentuin jaloers zijn, zo groot en ruim opgezet.

Aan het bekijks dat ik heb moet ik echt denken als ik in een eethuisje een plek zoek. Zaterdagavond had ik een tafeltje bij het raam, nou dat eet niet lekker, ze kijken het eten zowat uit je mond. Ik snap het niet, want inmiddels heb ik toch al diverse andere buitenlanders gezien, dus ik ben niet de enige, maar wel de oudste denk ik.

Ik had in dat eethuisje zomaar een gerecht aangewezen, waar ik de karakters van rundvlees in had gelezen, voor de rest wist ik niks. Krijg ik een groot bord met twee ballen rijst, in het midden een berg klein gesneden vlees met bamboescheuten en een heel donkerbruin ei. Mijn eerste reactie was even, wat moet ik nou met een chocolade ei, maar ik zag al gauw dat het een reeds gepeld ei was, dat die kleur had. Toch wel nieuwsgierig hoe het er dan van binnen uitzag. Nou knalgroen dus, zal wel zo'n duizendjarig

ei zijn waar ik weleens van heb gehoord. Smaakte verder allemaal erg lekker (krijgen jullie al honger?).

Zondag de bus uitgeprobeerd en dat is een heel ander verhaal.

Geen kaartjes, strippenkaarten, zones of aangegeven vertrektijden. Als de bus komt, staat er naast de instapdeur van de bus of het een één Yuan of een twee Yuan bus is. En dat bedrag gooi je in munten in een gleuf naast de chauffeur en dan rijden maar.

Ook hier wordt door een ingeblikte stem de halte aangegeven, maar nu alleen in het chinees. Er is geen stopknop, de bus stopt bij elke halte. Je telt dus het aantal haltes van de lijn die je wilt gebruiken op het bord bij de opstaphalte en dan moet je in de bus gewoon tellen.

De bussen stoppen niet netjes langs de trottoirband, nee, meestal een tot twee meter er vandaan, half op de weg. Bij het uitstappen moet je dus oppassen, want je kunt midden tussen de fietsers of andere voertuigen belanden en die gaan echt niet opzij. Ze rijden niet op tijd, soms rijden er wel twee of drie bussen van dezelfde lijn achter elkaar, maar meestal heb je binnen tien minuten weer een bus. Er rijden er hier gigantisch veel, op de plattegrond staan ze allemaal aangegeven, je kunt dus redelijk makkelijk uitzoeken waar je kunt overstappen. Alleen moet je dan weer die een of twee Yuan betalen, voor mij is dat tien of twintig cent.

Om benzine te besparen, wordt bij elke halte of stoplicht de motor uit gezet. De oude bussen stinken en braken veel rook uit. De helft van de bussen is nog uit de jaren vijftig, met harde houten zittingen, versleten triplexplaten op de vloer, dat zijn de één Yuan bussen.

Ze doen niet zoals in Nederland, bij de wielkasten van de bus, de stoelen omdraaien. Nee, ze maken gewoon op die wielkasten, zetels zonder ruimte voor je benen, je zit daar dus echt met je benen in je nek. Een jonge knul bood mij die plaats aan, dat kon ik moeilijk weigeren, maar staan was beter geweest. Later had ik een modernere bus waar de stoelen wel gedraaid waren, maar die kostte dan ook twee Yuan, inmiddels zie je ook al veel

dubbeldeksbussen.

Zoals ik al eerder schreef, ontdek je in een bus of auto pas, hoe chaotisch de weggebruikers, allemaal, zich in het verkeer gedragen. Voetgangers lopen in principe op straat, als het even kan met meerdere naast elkaar, van richting veranderen doe je onmiddellijk als je dat wilt, zonder te kijken.

En dat veroorzaakt dan weer een heel toeterconcert.

Maar donderdagochtend viel ik zowat van mijn fiets van verbazing. Vlak voor mij draaide een chinees op een scooter zich om, om achterom te kijken en stak toen zijn hand uit! Deze man moet volgens mij ook in het buitenland hebben gereden, anders kan dit niet.

De afgelopen week was het hier 1 mei vakantie, iedereen, nou ja bijna iedereen had vrij, ik niet en dat kon ik op straat goed merken. Het scheelde me s'morgens al gauw vijf minuten in rijtijd naar de les. Zo rustig als het op de weg was, zo druk was het in de winkelstraten.

Tijdens een van de lessen vroeg Danni mij of ik al een bezoek had gebracht aan het Presidentiële Paleis en de paleistuyn in Nanjing. Ik zei dat ik niet wist dat er een presidentieel paleis in Nanjing stond, ik wist wel dat Nanjing de eerste hoofdstad van de republiek in 1911 was geweest. Zij nodigde mij uit om samen na de middagrijst een bezoek aan het paleis en de tuyn te

brengen. We namen een taxi naar het complex gelegen in een bebost gedeelte direct buiten het drukke centrum van de stad. Het paleis ligt midden in het park, een prachtig geheel van vijvers en priëlen. Hier trof ik een verkleinde uitvoering aan van de marmeren boot, zoals keizerin ChiXi in het Zomerpaleis in Beijing heeft laten bouwen, Danni en ik lieten ons erin fotograferen.

In de boot zat een mooi raam, helemaal van hout met een drakenfiguur erin. De diverse priëlen werden door zigzag bruggen over de vijvers met elkaar verbonden, een prachtige tuin vlak naast moderne hoogbouw.

Het eigenlijke paleis was geen bijzonder bouwwerk, binnen was de vergaderzaal en de werkkamer van de president te bezichtigen.

Enkele stadsbeelden zonder verder een bijzonder verhaal erbij.

Twee heren spelen een spelletje Qi, Chinees schaak lang de straat.

Hoe vind je nou je fiets terug in zo'n berg fietsen, dit was nog maar de helft van de fietsenstalling.

Toch nog een plaatje met een verhaal. De bewegwijzering in Nanjing is echt bijzonder.

De straat waarin je rijdt staat in het middenkader omlijnd, de straat die je na zeven honderd meter rechtdoor bereikt staat midden bovenaan. De bovenste zijstraatnamen zijn de eerste de beste die je tegenkomt, in het verlengde daarvan liggen de onderste straten op de opgegeven

afstanden.

Ik zie dat ik al aardig wat tekst heb neergeschreven, mooi moment om te stoppen, wordt anders veel te lang. Ik moet nog wat huiswerk nakijken en dan is het weer bedtijd.

Een goede werkweek toegewenst aan diegene die nog aan het arbeidsproces moeten deelnemen om geen honger te lijden. De overige nietsnutten een relaxte week met goed weer om buiten te zitten.

Groetjes,

Henk

P.S. Volgende week zal mijn bulletin opnieuw wat later verschijnen, ik ga dan de fabriek van mijn firma Genencor in Wuxi bezoeken.